

Казацитѣ по диритѣ. Въ града дѣшло само момчето — старцитѣ нищо не говорятъ. Спомнитъ си името Кушчи и мжлчатъ като камъкъ. „Нѣма го, нѣма!“ Момчето рече: „той ей сега влѣзе въ дошътъ“, а само набѣга въ задворнието; иди та го улови съ конѣтъ! Казацитѣ заобиколиха града — никждѣ не излизалъ, значи че е въ града. Заптитѣ прѣтърсиха домоветѣ, нѣма та нѣма. Старата мюсюманска баба, на която Кушчиняга съблазнилъ дѣвтѣ дѣщери, а двамата ѣ синове готви за бѣсилката, дойде при Ферика и казва; „Излѣзе изъ града, дрѣжъ го, лови го!“ Казацитѣ на конетѣ, и ето ний припускаме подирѣ жу като вѣтъра въ полето. Като поглѣдна дервишина, Ляха попита:

— Това що е за плашило?

Поручика отговори:

— Това е мой отколѣшенъ хозиянъ отъ Кавказъ; не една ока соль ний сме изѣли наедно. Послушай какъ ний се разговаряме.

И захвана: гу, гу!

Ляха си подсука мустацитѣ.

— Истина, но дявола ще ви разбере. Той полякъ ли е?

— Не, Татаринъ.

— Ако е така, то у казацитѣ има три пжтя, а у Татаритѣ четири; едно врѣме ний сме ходили наедно, да даде Богъ пакъ да се случи. — Ляха извади плетеного шише и рече: — За твоє здравие, брате Татаринъ, захвана, отъ него да пие: — Това чудовище все гу и гу! Когато човѣку е мжно, добрѣ е да си пийне, много бѣли ни докарва тойзи дяволъ *Кошчиняга*!

Влѣзе чаушина.

— Ний навсѣкждѣ прѣтърсихме, нѣма го никждѣ.

— И тука го нѣма; врѣме е да вървимъ. Възсѣдайте конѣтъ, казаци!

Всичкитѣ възсѣднаха конѣтъ. Ляха прати на дервишитѣ на прощавание гу, гу, и отидаха казацитѣ по горитѣ и лѣсоветѣ, като запѣха пѣсенъта:

Вхалъ казакъ за Дунай!